

Queralt Lahoz: «Per dir banalitats ja hi ha altres persones, però jo no»

Entrevista a la vocalista de Santa Coloma de Gramenet, que ha publicat l'EP '1917' | El 21 de febrer presentarà el treball en directe a La Nau

Queralt Lahoz | la_yanissss

Tota ella sensibilitat i passió, **Queralt Lahoz** és una artista nascuda a Santa Coloma de Gramenet que guarda la memòria de les dones de la seva família com el tresor més preuat. La vocalista, que aprofundeix en la mescla de la música urbana amb la tradició flamenca, ha publicat *1917* (Say It Loud Records, 2019), un EP que presentarà en directe el proper 21 de febrer a La Nau.

Quina és la teva relació amb la música?

Canto des que tinc veu, des que vaig començar a pronunciar paraules. Mai no he deixat de cantar. La meva àvia sempre em deia que li cantés cobles de la ràdio, que sempre ha estat de fons a casa meva. La meva àvia posava música tot el dia, tot i que mai no l'he sentida cantar. Escoltava flamenc, cobles, cançó popular espanyola. En canvi, la meva mare em posava **Jimi Hendrix**, **Janis Joplin**? Jo després vaig indagar per la salsa, pel jazz... Ho he provat tot, però el flamenc és el meu rai.

I per què el flamenc?

Tu no escullis la música, la música t'escull a tu. Neixes amb una sensibilitat que vas descobrint a mesura que vas creixent, i el flamenc em va fer pensar: "uau, com es pot cantar amb aquesta

pena?". Era com poder plorar mentre cantaves, em va donar sensació de llibertat: plorar, cantar i celebrar-ho.

Plorar i celebrar! Semblen termes totalment contradictoris...

No del tot. Quan canto flamenc sento llibertat, com si estigués fugint sense càrregues, com si fos el 'puto Big Bang'. És com si fossis a l'espai, no saps si ets a la terra o al cel. També connecto amb la gent que ja no hi és a la meva vida. Quan canto, penso molt en la meva àvia, en cada concert de la meva vida.

La teva àvia ha estat molt important en la teva vida. A *Constelaciones*, l'homenatge a la Gata Cattana que es va celebrar a l'Ateneu 9 Barris, vas cantar "María la Molinera", una cançó que parla d'ella.

És que era la meva millor amiga. Si hi penso, m'emociono. Em sento molt afortunada per poder cantar-li. Que una dona de l'any 17 t'ensenyi tot el que ha viscut, on has d'anar, que tu pots ser com vulguis però respectant els altres? això és preciós.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=D_V9zWgff4k

La seva figura ha marcat la teva música?

Ha sigut una guia. M'encantava estar amb ella, era un amor profund. Jo vivia amb ella i la meva mare treballava moltíssim. La meva família està plena de dones guerreres que han estat soles amb un carro emocional i familiar ben fort, tot eren dones, i això és la bomba.

Aquesta força femenina és la teva essència?

Sí. De fet, quan vaig començar amb el projecte de les dones de la meva vida, ho vaig fer pensant que podria explicar històries seves. "Como puñalá" és una història de la meva família que ha passat a moltes cases, això és "la Espanya querida". Intenem fer veure que no és així, però les dones que han passat tot això i han viscut amb un somriure són una font d'inspiració. A més, ho vaig començar fa tres anys i en aquest temps dues dones molt importants se n'han anat?

Això canvia el projecte?

Sí, perquè canvio jo. Però hi ha coses que abans tractava amb ràbia i que ara tracto amb més amor, perquè vull parlar-ne amb més delicadesa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Nor1qFWnh1g>

Són temàtiques molt personals i familiars, però mostren realitats que traspassen al conjunt de la societat. Busques un canvi global?

La meva vida viatja amb mi. La teva forma de viure en la societat, marca les teves cançons. Jo vinc de la cançó d'autor, que ha lluitat des de la paraula, i per mi és necessari arribar a filtrar a les ments. Per dir banalitats ja hi ha altres persones, però jo no. Jo vull dir coses que et facin pensar, tot i que sigui música per ballar. Tenim la veu per fer coses! Has d'aprofitar el minut de glòria, tens un poder sobre l'escenari.

Què vols fer arribar amb aquest poder?

La llibertat, la memòria històrica.

Fer dialogar el passat amb el present?

I amb futur, perquè si fas quelcom ara, canviarà el futur. Està bé moure el cul, però tot seguirà igual. La **Gata Cattana**, per exemple, ha sigut una dona referent amb un missatge clar, poètic, que ha canviat ments. Moltes dones han despertat de situacions personals amb la **Gata** i molts homes han vist que tenen un problema.

Recordes quan la vas escoltar per primera vegada?

Jo tenia un xicot aleshores i vaig escoltar un tema seu amb el **Juancho Marqués**. Vaig pensar que la veu no m'agradava però que el missatge sí, i vaig seguir escoltant-la a casa. Vaig veure que ella tenia un domini de la seva llibertat i de la seva autenticitat, i que les dones necessitem dones referents. Ella anava a venir a Barcelona, al Cronopios, que era casa meua i on em sentia jo

mateixa. Em van dir que venia i a la setmana va morir. Allò va ser molt trist, jo sabia que quadraríem, i mai no va poder ser.

I s'ha convertit en una de les màximes inspiracions. De qui més beu la teva música?

Al disc hi ha picades d'ullet a **La Niña de los Peines** perquè jo vinc del flamenc antic. O d'**Enrique Morente**, que és una revolució poètica, musical i històrica, aquell paio que es va posar entre els gitanos pe canviar-ho tot i ser més gitano que tots. Poc es para d'ell.

A aquesta revolució, quina és la teva aportació?

El flamenc sempre aporta, tu no pots aportar més. El flamenc és el top de tot, i ja ho va fer tot **Morente** abans. Després d'ell ja no es pot fer res més. Al final, jo he cantat des de la mescla de l'urbà amb el poètic i amb un missatge contundent. El que ha faltat en altres músics ha estat el missatge.

Quant temps has trigat a acabar l'EP 1917?

Hi ha temes que tenia fets des de fa 3 anys, però han anat canviant. He trigat perquè soc molt perfeccionista. De fet, la millor hòstia que m'ha donat la vida va ser arribar a l'estudi i estar malaltíssima. Ara veig que ho podria haver fet millor, però estic molt contenta i encara més pel que estic fent pel directe.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=vdQGIVVmJpU>

Quin pes té el directe per tu?

Un concert és com el teatre, i un disc és com la pel·li. Tu vols veure un bon actor? Ves a un teatre. Vols veure un bon artista? Ves al directe. Defensar un directe on es vegi la força de l'artista és on tu vibres, on veus la llum d'aquesta persona i el seu equip. Jo soc carn d'escenari, és on millor estic a la vida, connecto amb el meu cos, amb la vida i amb la mort. Sento que he de ser allà, i això és preciós. Emocionar és el que més m'agrada a la vida.

Com deies abans, emocionant amb el dolor i també amb la celebració.

Sentint-ho tot. El problema és que no ens permetem plorar ni sentir, no sabem d'educació emocional. En un directe connectem amb una cosa que no sabem què és, ho sentim al pit i sentim la necessitat de plorar. Això m'encanta. Aquest disc ha sigut una manera de celebrar-me a mi mateixa, d'estimar-me i d'adonar-me que puc fer-ho, que no passa res si t'equivoques. Per què en 1 any no ho he fet abans?! Per autoexigència. Ara ho he vist clar, sabem on anem.

On vas?

Sé que anem lluny perquè jo he nascut per això. Sense expectatives no fabriques, si et poses en una cosa tan crua, vols arribar a la gent.